

LIBRIS

We know
books

GABRIELA STERE

**DESTINAȚIE:
OAZA FERICIRII**

DREAMS PUBLISHING HOUSE
BUCUREȘTI, ROMÂNIA
2022

CAPITOLUL 1

Penitenciarul de maximă siguranță, Bedford Hills**17 Mai 2012, ora 5:55 a.m.**

La șase fix se dădea deșteptarea. Era trează. Aștepta. Încă puțin... Auzi semnalul sonor și își trecu picioarele peste marginea patului. Se ridică fără grabă. Căscă și își îmbracă pantalonul gri de uniformă. Abia târându-și picioarele, se îndreptă spre celălalt colț al celulei. Legă șnurul pantalonilor, apoi se aplecă deasupra chiuvetei micuțe din tablă și își spală fața cu apă rece. Luă prosopul lăsat de cu seară la zvântat într-un cârlig de perete și se șterse. Cu mișcări mecanice, reveni lângă pat și se apucă să așeze așternutul, având grijă să-l întindă bine. Rutina..., bat-o vina! Trase pătura, o netezi să nu aibă nicio cută și apoi îi îndesă marginile sub saltea. Lovi perna de câteva ori cu pumnul și o aruncă deasupra patului. Puse un picior pe cadrul de metal și se săltă pe patul de sus:

– Trezirea! Hei, frumoasa adormită, nu auzi în dimineața asta? Hyrahhh... „Se pare că-i este tare somn. Trebuie să schimb tactica.” își spuse Ella.

Înșfăcă un colț al păturii și o azvârli pe jos dintr-o singură mișcare.

– Dă-ți dracu' curu' ăla puturos jos din pat! Mișcă!

– Ce te-a apucat? Dă-mi pătura! Mai stau puțin, am timp...

– N-ai, au trecut deja zece minute. Azi, Jefferson vine la apel.

– Offf... Visam frumos...

Fără chef, coborî și se schimbă. Făcu relaxată câteva fandări. O privi pe Ella și roti brațele:

– Ești nervoasă? Cred că n-ai dormit toată noaptea. Ai emoții?

– N-aveam nimic, dar încep să am când văd că faci sport în loc să-ți faci patul. După apel ai o zi întreagă la dispoziție să faci mișcare.

Strâmbă din nas la Ella și scoase copilăroasă limba. Îi întoarse spatele și începu să-și așeze patul. Când termină o întrebă:

– Satisfăcută, iubito? o apucă de bărbie și-i dădu un sărut rapid, apăsător.

– Încă nu sunt, dar voi avea răbdare până diseară.

– Diseară vezi tu pe dracu'...! Vai de pășărica ta!

Izbucniră amândouă în râs și ușile se deschiseră zăngănind metalic, la unison. Ieșiră din celulă aliniindu-se cu celelalte deținute. Exact la timp. Numărătoarea se făcea concomitent cu inspecția celulelor. Și câtă vreme dura procedura, nimeni nu vorbea, asta dacă nu te întreba ceva gardianul șef și erai nevoită să dai replica.

Jefferson ajunsese în fața lor și se opri – era ăl mai mare dintre gardieni, șeful șefilor – cel mai nenorocit și mare libidinos. Le studie pe rând în timp ce apăsa cu degetul său butucănos pe dispozitivul mecanic de numărat. Țac, țac, de două ori și intră în celula lor. Avea o erecție ori de câte ori o vedea pe Hyrah și ar fi tăvălit-o demult dacă n-ar fi știut cine este. Dar știa. Și pentru că era un tip cu oareșce inteligență, stătea liniștit în banca lui. Aici, în închisoare, doar De La Vega se atingea de Înger. Avea o înțelegere făcută cu însuși vestitul Chase Duncan. Dar, chiar și această înțelegere pica atunci când una dintre ele se elibera. Ieși din celulă și privi spre Ella:

– De La Vega. Te-ai apucat de scris?

– Da, domnule. Urma să vă predau plicul pentru expediere.

– Plicul e la mine, spuse și bătu cu palma peste buzunarul

de la piept.

Așteptă să continue întrebările, uitându-se într-un punct fix aflat la distanță considerabilă pe peretele din față, dar el mută un picior înaintea celuiilalt și se opri în dreptul lui Hyrah:

– Johnson! i se adresă în semn de salut și o studie pofталnic de jos până sus, apoi trecu mai departe.

Ella îndrăzni să întoarcă privirea și văzu ieșindu-i din buzunarul drept o mică bucățică de dantelă roșie. Cu capul ușor înclinat, Hyrah îi adresă un zâmbet fermecător și-i făcu complice cu ochiul. Era nebună de legat! Aceia erau chiloții pe care îi purtase aseară. Sigur îi lăsase sub pernă știind că îi va lua, iar ea urma să se distreze. Îi plăcea să-l întărate pe bietul om. Știa că nu îndrăzne să o atingă și-i arunca mereu câte o firimitură. Parcă îl și vedea salivând, adulmecându-i mireasma.

Jefferson își reluă numărătoarea, urmat îndeaproape de un alt gardian. Mai aveau puțin de așteptat în rând, iar la șapte și jumătate serveau masa de dimineață.

*

Așezate la masa lor obișnuită, în formula încă completă de patru:

1. Hyrah Johnson – „Îngerul” penitenciarului, fost model de renume internațional, condamnată la 12 ani pentru tentativă de omor.

2. Isabella De La Vega, ex. Sthaton – casnică, „Ucigașă cu privirea”, condamnată la 8 ani pentru spălare de bani, fals/ uz de fals și furt.

3. Lola Gonzales – „Mexicanca” – condamnată la 25 de ani cu executare pentru omor deosebit de grav.

4. Eva Martinez – „Păcătoasa” – condamnată la 10 ani pentru jaf armat.

Și toate acestea, doar din vina bărbaților din viața lor!

Băgă lingura în terciul de ovăz și-l trânti înapoi.

– Arată ca un rahat, nu pot să-l mănânc!

Stomacul Ellei era revoltat.

– Arată ca-n fiecare dimineață. Tu ai o problemă.

– Ce dracu' tot spui acolo, Păcătoaso? Vrei să zici că fac nazuri?

– Gura! Eu încerc să mănânc rahatul ăsta!!!

Îngerul se enerva când nu-i pria micul dejun.

Ella încheie discuția și începu să mănânce. Terciul nu arăta deloc bine, dar se dovedi comestibil. Ca întotdeauna, de altfel. Doar că, în această dimineață, era stresată la maximum.

Lângă terci avea o lingură de fructe tăiate cuburi, două felii de pâine neagră și două pachețele mici cu unt. Micul dejun era întregit de o cană cu ceai calduț și un iaurt fructat. Luă iaurtul și se uită pe etichetă. Deloc surprinzător, azi expira! Da, bine! Hai lasă...! Doar nu era pentru prima dată când consuma alimente expirate și, cu siguranță, nici ultima... și nu pățise nimic! Hmmm..., se stricase la stomac de câteva ori, dar de altfel... nicio problemă. Luă poziția de divă pe tron – ridică semeț bărbia, trase umerii mult în spate și îndreptă coloana, apoi deschise simandicoasă iaurtul. Umplu lingura și o duse la buze. Plimbă iaurtul prin gură, savură aroma de coacăze și scânci încântată:

– Mmm... Delicios! dădu ochii peste cap și își linse buzele cu vârful limbii. Reuși cu maimuțarea ei să-i smulgă un zâmbet lui Hyrah, mai apoi deveni serioasă și își întrebă cealaltă colegă de masă:

– Ai făcut vorbele, Păcătoaso? Voia să se asigure că totul era pregătit.

Încă mestecând și cu lingura plină de terci, aceasta îi aruncă o privire fugitivă, reveni la farfuria ei și îi răspunse printre înghițituri:

– Îhî..., după inventar... faci un necesar..., termină de

înghițit și își șterse nasul cu dosul mâinii în care ținea lingura...
Și te duci la spițerie! Te așteaptă!

Se uită cu coada ochiului spre Hyrah care stătea în stânga ei la masă.

– Caleașca trebuie să plece înainte. N-o să-mi pot căra de una singură bulendrele! Se rezolvă, Îngerăș? întrebă și schiță un zâmbet pe deasupra câinii cu ceai călâi.

– Deja s-a rezolvat, păsărică! spuse și continuă: îți mai trebuie doar încărcătura și traseul.

– De La Vega, în grija cui lași Îngeru' dacă ieși? o întrebă prostește Mexicanca.

Îi aruncă una dintre privirile ucigătoare și îi răspunse simplu:

– Hyrah e o femeie independentă, puternică și deșteaptă! Nu o cățeaa în călduri care are nevoie de stăpân să o țină cu lesa strânsă. E liberă să facă ce dorește.

*

Audierea luase sfârșit. Avea doar de așteptat pentru a afla decizia luată de cei cinci membrii ai comisiei. Răspunsese calm, direct la subiect. Își arătase regretul pentru faptele comise și dorința de reintegrare în societate. Totul decursese așa cum prevăzuse, majoritatea întrebărilor fiind standard.

Încă puțin și toate roțițele se vor învârti. Odată liberă, trebuia să-și păstreze cumpătul și să fie foarte răbdătoare. Voia să reușească ce și-a propus, iar pentru asta era nevoie de multă răbdare. În parte, planul depindea de scrisoarea ce spera că a fost expediată în dimineața aceasta. Va verifica dacă Jefferson o predase.

Stătea așezată pe un scaun chiar lângă ușa sălii de audieri și era însoțită de un gardian care o păzea. La exterior arăta calmă, extrem de calmă, dar pe interior dădea în clocot:

– Cât timp a trecut?

– Șapte minute. Liniștește-te, De La Vega, mai este doar puțin.

Chiar încerca să-i urmeze sfatul, serios! Încerca să ignore milioanele de gânduri ce-i asaltau creierul. Se gândea că așteptarea poate ucide oameni. Era criminală!!! Ce ironie, să fie închisă într-un penitenciar și să acuze „așteptarea” de crimă! Ha!!! Îi venea să râdă isteric, să urle, să plângă sau să bată din picioare precum un copil ce nu primește ceea ce vrea, dar nu făcea nimic. Doar stătea și aștepta.

Ușa se deschise și fu chemată înăuntru:

– De La Vega, poți intra.

Intră și rămase în picioare așteptând verdictul.

– Isabella De La Vega, te considerăm eligibilă întrucât întrunești toate condițiile necesare eliberării condiționate. Așadar, în termen de zece zile urmează să fii liberă. Rămâi însă, sub stricta supraveghere a unui ofițer de probațiune pentru încă un an de la data eliberării din penitenciar. Există anumiți termeni prestabiliți pe care va trebui să îi respecti și o serie de condiții de îndeplinit. La cea mai mică abatere sau încălcare a termenilor, vei fi imediat prezentată în fața instanței de judecată, urmând ca în cel mai scurt timp să te întorci în penitenciar pentru a-ți continua perioada de detenție rămasă.

– De dosarul tău se va ocupa ofițerul Jack Adams. Te vei prezenta luni, 28 mai 2012, ora 10 a.m., la biroul său din orașul White Plains, Westchester. Birou aparținând de Departamentul de Corecții și Supraveghere Comunitară de Stat, New York. Detalii vei primi la data eliberării, alături de dosar. Este totul limpede?

– Da, domnule. Vă mulțumesc.

LBRIS

*We know
books

Intră fericită în curte și le caută cu privirea pe fete:

– Care-i treaba, curviștinele mele? le întrebă abia reușind să-și stăpânească râsul. Peste fix zece zile îmi veți vedea mersul de la spate. O să-mi vedeți posteriorul ăsta frumos lucrat și-i veți duce dorul!

O îmbrățișă pe Hyrah și-i șopti la ureche:

– Te iubesc! Să nu uiți asta, și să știi că îmi va fi un dor nebun de tine!

– Ai să întâlnești afară masculul alfa care te va înnebuni și ai să uiți de mine..., de noi..., dar așa și trebuie să faci. Veți rămâne mereu buna și draga mea prietenă. Și eu te iubesc mult!

Se retraseră pe o bancă lângă gard să poată discuta în liniște.

– Am vorbit cu Chase. Nu are nicio veste despre Sthaton.

Încă fac săpături.

– Îl voi găsi, nu-mi fac griji.

Încerca să rămână optimistă.

– Te va căuta când va avea noutăți...

– În ordine. Va fi bine, știu asta. Merg să dau un telefon și mă întorc.

Plecă de lângă Hyrah căutându-și cartela de telefon în buzunar. Ajunse lângă telefon, ridică receptorul, formă numărul și așteptă:

– Alo? se auzi vocea masculină de la celălalt capăt al firului.

– Hei, Harry, frățioare! Mă bucur că ai răspuns. Trebuie să vorbim.

– Bună, frumoaso! Chiar mă gândeam la tine! Ești în regulă?

– Da. Sunt. Amanda e cu tine?

– Nu, e acasă. Ce se întâmplă?

– Sunt așa de fericită! În zece zile ies. Voi veni acasă.

– Oh..., bravo. Mă bucur pentru tine.

– Crezi că ați putea veni să mă așteptați? Sau măcar tu..., dacă Amanda este ocupată...

– Bănuiesc că vin singur. Pe la ce oră să ajung?

– N-am nici cea mai mică idee cât durează. Oricum, cred că până-n prânz.

– Ok. Vrei să-ți aduc ceva?

– Mmm..., da, cred că ar fi ceva...

După ce stabili totul cu Harry, puse receptorul în furcă. Îl văzu pe Evans, gardianul care-l însoțise pe Jefferson la apelul de dimineață. Patrula înarmat pe lângă gard. Se duse spre el, se agăță cu mâinile de gardul care îi despărțea și șopti:

– Hei, Evans! și-i făcu semn să se apropie.

Acesta veni aproape și o întrebă:

– Ceva probleme, De La Vega?

– Nu, șefule! Voiam să știu dacă scrisoarea de azi-dimineață a plecat.

– Da, a ieșit cu prima cursă. Imediat după apel.

– Ești sigur?

– Foarte..., l-am văzut pe Jefferson când a predat-o.

– Ok, merci șefu'!

Se putea relaxa. Avea de așteptat un răspuns și-apoi planul se punea în mișcare. Se răsuci să plece de lângă gard, dar se ciocni de-un trup masiv, mătăhălos, de două ori cât ea. Privi în sus și văzu, așa cum se aștepta, fața hidoasă a Mathildei Carusso. Era neagră ca noaptea și urâtă cu spume, și nu exagera deloc când gândea asta.

– Am auzit că ne părăsești, De La Vega! Norocoasă afurisită!

– Veștile bune circulă repede...! Da, e adevărat. Vă spun adio, scârbe jėjoase ce sunteți.

– Ești foarte sigură pe tine, De La Vega. Da' ascultă la

Mathilda, te vei întoarce, că-ți place viața la pârnaie. Te-ai acomodat bine! Și să ții minte, când te vei întoarce n-o să mai ai aici niciun înger care să te protejeze, corcitură nenorocită.

Instantaneu i se ridică tensiunea. Simțea căldura pe care o emana corpul ei sub presiunea stării de surescitare crescândă. Începea să se încingă din degetele de la picioare până sus la rădăcina firului de păr. Se simțea în flăcări. Țsta era apelativul pe care îl folosea nenorocitul de Sthaton când voia s-o facă să sufere, „corcitură”.

Se răsuci pe călcâie realizând o piruetă precum micuța balerină și își înfipse cotul cu putere sub coastele ei, direct în splina lui Carusso – făcând-o pe aceasta să se încovoie și să se țină cu mâinile de burta proeminentă, simțind durerea acută.

– NIMENI, dar nimeni nu mă numește pe mine „corcitură”, auzi? Târfă tâmpită, trebuia să-mi strici tu mie frumusețe de zi!

Nu era vreo inconștientă, însă între ea și Mathilda Carusso exista o tensiune mocnită. Aveau socoteli mai vechi...

Hyrah asistase de pe bancă la toată discuția, și stătuse liniștită până când auzise cuvântul corcitură. Știa ce reacții produce în Ella. Se ridică pregătită să intervină. Acum, stătea fix în spatele lui Carusso, studiindu-și unghiile frumoase de la mâna dreaptă.

Matahala se îndreptă de spate gata să atace când simți o bătaie ușoară pe umăr. Întoarse capul să vadă cine are tupeul să o atingă și o văzu pe Hyrah.

– Chiar trebuie să stric frumusețe de manichiură pe voi, târâturilor? o întrebă nepăsătoare pe Carusso și compania, continuând să-și admire unghiile.

– Nu, Îngerule! Suntem în regulă. Tocmai plecam.

– Așa mă gândeam și eu, replică zâmbitoare Hyrah. Hai iubito, gata distracția pe ziua de azi!

– Hei, Carusso! strigă Ella în urma ei.

De când era închisă se enerva foarte tare. Și nu o mai speria

nici măcar dimensiunea adversarului. Acționa în consecință, dar învățase și să dea înapoi atunci când era cazul. Iar acum, era. Doar dacă nu voia să-și prelungească sejurul aici.

– Niciodată nu mă voi întoarce. Cu sau fără înger.

Apoi se întoarse spre Hyrah:

– Mă descurcam singură, nu era nevoie să intervii.

– Știu, dar nu voiam doar să privesc. Aveam și eu nevoie de puțin divertisment, de acțiune! Cred că încep să mă plictisesc, râse și o trase după ea.

– Hai, mi-e foame de mor! Te-aș mânca pe tine, dar nu e încă timpul.

– Mai târziu e perfect.

*

Își șampona energic părul și lăsa apa calduță să-i curgă pe umerii încordați. Acumulase multă tensiune într-o singură zi. Lipi fruntea pentru câteva clipe de perete și închise ochii încercând să se destindă.

– Vrei să te spăl pe spate? Poate și puțin masaj..., mai scapi de încordare.

– Mmm..., da, sună bine. Cred că mi-ai citit gândurile.

Trecu cu săpunul pe spatele ei urcând înspre umeri, apoi iar în jos până ajunse la fese. Masa încet mușchii încordați lăsând în urma mâinilor spuma albă și catifelată a săpunului. Începea să se relaxeze! Simți asta și începu să schimbe masajul ușor, cu atingeri mângâietoare cu scopul de-a o incita. Îi sărută gâtul cu buzele fierbinți și o simți cum se înfioară. Se lipi cu sânii plini de spatele ei, frecându-se ușor de ea. Mâinile îi alunecară pe fesele bombate și tari, iar prin minte-i trecu gândul că acest funduleț obraznic cu care se desfăta va înnebuni cât de curând masculii din libertate. Și știa că povestea lor e la final, știuse dintotdeauna că se va termina într-o bună zi, dar asta nu însemna că-i era ușor.